

SHREK TÍMEA

AZ ÜNNEPELT

Ma egy éve, hogy megtörtént. Ünnepelem kellett volna, helyette viszont lázasan feküdtem az ágyban. Valami vírusféle támadott meg, akkoriban gyakran betegeskedtem. Már lázcsillapító sem volt itthon, én pedig úgy éreztem, elégek, a számarköhögéstől meg fuldokoltam. Annyit kértem tőle, hozzon nekem a gyógyszerházból valamit, hogy túléljem az éjszakát. Csak ült a számítógép előtt és nem figyelt rám. Tudtam, hogy hiába szólnék még egyszer, nem változna semmi. Persze, amikor ő volt beteg, én fejvesztve szaladtam volna bárhová, hogy ne szenvedjen. Jobbnak láttam nem rágódní ezen, a fal felé fordultam és nehezen, de elaludtam.

Amikor felébredtem, üres volt a lakás. Örültem, hogy elment gyógyszerért, de hiába vártam, nem tért haza. Helyet foglaltam a fotelban, egy pokrócot tekertem a derekamra, zenét kapcsoltam, majd megnyitottam az ismert közösségi oldalt. A párom oldala nyílt meg. A felső fülecskére, a kijelentkezés lehetőségére akartam kattintani, amikor kinyílt a chat ablak, benne egy fiatal lánytól az üzenet: „Már most hiányzol...”. Megdöböntem. Sohasem volt szokásom az üzeneteiben vájkálni, mert feltétel nélkül bíztam benne. Most viszont nem bírtam megállni és visszagörgettem. A beszélgetés kezdete egészen február elejéig nyúlt vissza. Ma május harmadika van. Négy hónap. Ártatlan csevegésként indult, aztán március közepénél komolyra fordult a dolog. Olyan dolgokat írtak egymásnak, amit én már rég nem hallottam tőle. Igazából lehet, hogy sohasem. Felfogtam, mi is történik körülöttem, magyarázatot kapott minden esti kimaradás, a tízórás műszak és a túlórák is, amiket sohasem fizettek ki. A telefonomért nyúltam. Tárcsázott. Felvette.

– Merre jársz? – kérdeztem nyugodt hangon.

– Lejöttem az egyik haverhoz, a számítógépét újratelepíteni. – hány-szor hallottam ezt már! Azon kattogott az agyam, hogy minden esetben, amikor ezt mondta, vele volt-e?

– Ha megkérlek, bemennél a patikába útközben lázcsillapítóért?

– Nincs nálam pénz.

Ez a válasz olyan fájdalmas volt, hogy a könnyeim kicsordultak. Néhány fillért sem érdelek meg talán? Gyógyszert kértem, nem luxuscikket. Rá volt pénze, érte az esőben is elindult. Nekem emberségből sem járt

semmi. Nem tudtam mit tegyek. Kavargott bennem a kérdés, hogy mit rontottam el, mit nem tudtam megadni neki, amiért máshoz fordult helyettem. Biztos voltam benne, hogy az én hibám. Keveset voltam itthon, mellette, mert három helyen dolgoztam, hogy megteremtsem számára azokat a körülményeket, amit sohasem kapott meg a családjától. De így nem kapta meg azt a szeretetet, amire vágyott. Másra nem tudtam gondolni.

Rövid időn belül hallottam, ahogyan kattan a zár. Megérkezett. Elé mentem, láttam, hogy vizes a kabátja. Odakinn zuhogott az eső. Teát főztem neki, melegedjen át. Egy beteg elég a házban. A konyhában egymással szemben ültünk. Nem bírtam szótlanul.

– Ki az a lány, akivel találkoztál? – kérdeztem elcsukló hangon. Remegett minden testrészem, de sírni nem akartam, az idegességtől nem is tudtam.

– Milyen lány? – kérdezett vissza. Láttam, hogy hazudik. Pupillája kitért és a levegőt is gyorsabban szedte.

– Tudom, hogy vele találkoztál. Nem akarom, hogy hazudj.

Lesütötte a fejét, érezte, hogy már nincs menekvés. Mindent el kell mondania.

– A munkatársam. – felelte halkan.

– Miért hazudtál ennyi ideig?

– Nem hazudtam. – válaszolta.

– Az nem hazugság, hogy te mással vagy helyettem és el sem mondom? Vagy az nem hazugság, hogy nem hozol gyógyszert, mert vele vagy? Esetleg az, hogy mellém fekszel, miután őt ölelted és csókoltad? Akkor mi számít neked hazugságnak? – csattantam fel.

– Eltitkoltam.

– És a kettő ilyen esetben nem ugyanaz?

Hallgatott. Nem tudott magyarázatot adni a tetteire, nekem pedig nem volt erőm tovább folytatni a vitát. Visszafeküdtem az ágyba, gondolkodnom kellett, mihez is kezdjek. Nyolc év. Nem kis időt töltöttünk együtt. Még gyerek voltam, amikor megismertem. Sohasem volt szerelem, inkább csak valamiféle vonzalom. Hamar csapdába estem és így, utólag átértékelve a dolgokat, rossz döntést hoztam.

Aznap este örültem, hogy éjszakai műszakban dolgozik. Nem kellett elviselnem magam mellett a testét, nem kellett éreznem az illatát. Egyedül maradhattam a gondolataimmal. Miután munkába ment, nem tudtam aludni. A fájdalom, amit éreztem, leírhatatlan. Az, hogy a személy, akinek az életemet ígértem, már hónapok óta átvert, kihasználta és megalázott, megerősített

abban, hogy értéktelen vagyok. Másnap munkába kellett mennem. Kialvatlanul, ráadásul betegen nehezen tudtam volna levezetni az anyák napi szerepet az iskolában. A fürdőszobába mentem és a gyógyszeres doboz után nyúltam. Még volt a nyugtatóból, amit a gyomoridegemre vásároltam, kivettem egy levéllel, aztán még egyvel. Amikor kipattintottam az első tablettát, eldöntöttem, mit teszek. Az asztalon sorba raktam őket, egymás után, mind a húsz szemet. Nem vagyok fontos, nem sirat majd senki. Vízet töltöttem egy pohárba, majd egyesével nyeltem le őket. Csendesen fogok elaludni, gondoltam magamban. Még egy utolsó cigi, aztán kényelmesen elhelyezkedtem az ágyon. Halk pittyegés, a telefonom volt az. Kedvenc tanulóm küldött üzenetet. Azt kérdezte, mit vegyen fel a szerepre? Válasz: Öltönyt. Majd felálltam, a konyhába mentem. Víz, szódabikarbóna, ecet. A kád fölé hajoltam, megittam, és öklendezni kezdtem. Számoltam a fehér bogyókat a lefolyó mellett. Összesen tizenkilenc. A maradék egytől nem lesz bajom.

Másnap reggel mindent újra kezdtem. Életet, munkát és sokáig viseltem még el csukott szemmel a hazugságot. Túl sokáig.

